

RUGĂCIUNEA BIRUIEȘTE TRAGISMUL

Hristos, prin moartea Sa, a călcat moartea lui Adam și a urmașilor lui. În aceasta stă chezașia învierii noastre. Rugăciunea pentru lume este una dintre cele mai împovărătoare și disperate, în sensul că duhul nostru niciodată nu realizează scopul său cu desăvârșire. Rugându-se pentru sine însuși, omul poate simți o afluență de iubire și pace. O astfel de stare poate dura un oarecare timp. La rugăciunea pentru lume, oricât ar fi de fierbinte și de îndelungată, sufletul își dă seama că un nor greu de vrăjmășie atârână asupra pământului – prea mulți sunt oamenii care au îndrăgit mai mult întunericul urii decât lumina iubirii Dumnezeiești (Ioan. 3: 19). Este straniu și dureros: lumea, în marea ei majoritate, nu primește Duhul lui Dumnezeu și rugăciunea se întoarce la cel ce se roagă cu sentimentul zădărniceii, dar și cu o înmulțită întristare. Dar aceasta, desigur, este o senzație eronată. Da, schimbarea dorită a atmosferei duhovnicești a lumii nu s-a petrecut încă, dar, dacă nu ar fi rugători pentru lume, atunci „puterea întunericului” s-ar întări printr-o dinamică mult mai mare.

Sf. Cuv. Sofronie de la Essex, icoană

Cei care nu au avut încă experiența descrisă mai sus, cu toate acestea, vor înțelege ușor dacă s-au rugat pentru lume sau pentru oameni aparte, dragi lor, oameni înviați de Dumnezeu. Inima, printr-o astfel de rugăciune, intră adesea foarte repede în însăși viața aceluia sau aceluia pentru care se roagă și știe ce se întâmplă cu ei. Aceasta poate fi sau bucurie și liniște, sau neliniște și întristare; uneori, întunericul sinistru al iadului și răul asemenea lui. Cel care se roagă percepe aceste stări ca pe ale sale proprii. Și aceasta, într-un fel, este o aberație, căci, în realitate, prin rugăciune, sufletul vede – trăiește – se contopește cu cei pentru care se roagă. Dacă acest simțământ împovărător pe care îl încercăm se transforma în bucurie și liniște, atunci avem un semn bun că rugăciunea noastră a fost ascultată: cel bolnav se va însănătoși, cel deznădăjduit va primi lumina nădejzii. Iar acest chip de comunicare ființială cu oamenii și chiar cu lumea aceasta este caracteristic rugăciunii adevărate.

Viața duhului celui ce se roagă poate și chiar trebuie să capete dimensiuni cosmice, care cer de la noi împlinirea poruncilor Evangheliei lui Hristos. În El, omul devine cu adevărat universal: nu în sensul sincretismului filosofic, ci după dimensiunea și scara cuprinderii existenței reale; după apropierea de ultimele limite ale existenței vii în duh. Experiența tragismului soartei pământești ne este necesară. Ea ne arată limitele talentelor noastre create în izolarea lor, în necolaborarea cu Dumnezeu.

Este firesc ca, după eșecul tuturor eforturilor și străduințelor noastre, să ni se deschidă noi orizonturi, deja ale altei lumi, infinit mai înalte. Atunci, în locul „sfârșitului fatal”, în majoritatea cazurilor, al geniilor omenirii, apare un început binecuvântat care poate fi pentru om ca Lumina Învierii, ca o intrare în lumea nestricăcioasă, unde nu este loc pentru tagedie, deoarece acolo împărătește veșnicia fără de început.

Experiența noastră personală ne duce la constatarea faptului că omenirea, în ansamblul ei, până în ziua de astăzi nu a crescut spre a ajunge la creștinismul evanghelic. Necunoscându-L pe Hristos ca Veșnicul Om și, înainte de toate, ca Dumnezeu Adevărat, în orice stare ar fi ei, oamenii pierd Lumina Împărăției fără de început și slava de fii ai lui Dumnezeu. „Părinte, voiesc ca unde sunt Eu să fie, împreună cu Mine, și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea, pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii”. Cei care s-au atins de flacăra sfântă a Duhului Sfânt petrec cu mintea în El, în Împărăția Duhului Sfânt, istovindu-se de sete, pentru a deveni fii vrednici ai Săi. Prin puterea Duhului Sfânt, Care vine de la Tatăl, se biruiește păcatul înstrăinării de iubirea Părintească, iubire ce ne vine prin Fiul. Simțindu-L pe Hristos ca pe Dumnezeu-Mântuitorul, ieșim cu duhul din hotarele timpului și ale spațiului, în acea formă de existență căreia îi este străină noțiunea de “tragedie”.

(Sf. Cuv. Sofronie de la Essex, Rugăciunea biruiește tragismul)